

Dr. Orbán Sándor 1927 – 2017

*"Jól van, te derék és hű szolgál!
A kicsiben hű voltál, sokat bízok rád:
menj be Urad örömébe."
Mt 25,21-22*

Édesapám 1927. február 28-án született Budapesten, gyergyói székely édesapa és felvidéki morva édesanya elsőszülött fiaként. A családjaitól távolra szakadt fiatal munkás szülőknek még egy gyermeke született, de ő csecsemőkorában meghalt.

Sanyi fiukat így rajongásig szerették, de bölcsességükre vall, hogy mégsem kényeztették el. A jó fejű, szorgalmas fiút az elemi után az akkor is jó hírű Szent István Gimnáziumba írták. Emellett regnumi cserkész lett. Cserkészparancsnoka a legendás Pater, azaz László Gábor atya. Az ott kapott életszemlélet végigkísérte életét.

Budapest ostroma az érettségi évében találta őket. Tanulóköröket szerveztek, és családoknál, lakásokon tanultak, dolgozták fel a tananyagot. Az ő tanulókörük rendszeres helyszíne édesanyámék lakása volt. Nagybátyámmal így kerültek szorosabb barátságba, édesanyámmal pedig egy házassággal végződő, lassan bontakozó szerelemben. Mindennek tanúja volt édesanyám húga, Éva, a Bokor szeretett Trásy Éva nénije.

Miután a háború véget ért, a sikeres érettségi után orvosi egyetemre jelentkezett, melyen 1952-ben szerzett orvosi diplomát. Gyermekgyógyásznak készült, végül kettős szakvizsgával gyermek- és tüdőgyógyász lett.

1953-ban kötöttek házasságot édesanyámmal, és az egyszobás lakásuk hamarosan gyerekzsivajtól volt hangos. Bátyám, nővérem és jómagam két évente érkeztünk.

1959-ben Miskolcon tüdőkórházat indítottak – a város gyári munkás és bányász szegénysorú lakosságánál előforduló nagyszámú TBC-s megbetegedések miatt – ahol külön gyerekosztály vezetői állást is meghirdettek.

Így költözött a család ebben az évben Miskolcra, a budapesti kis lakásért elcserélt háromszobás, tágas belvárosi bérházi lakásba.

Szaktudását hivatásként szerette, sokat dolgozott, szabadidejében is tanult, képezte magát. De nem feledkezett meg a családjáról, sokat játszottunk, hétvégeken kirándultunk. Esténként előbb mesét, később folytatásban regényeket olvasott fel nekünk. Nagyon sokat nevtünk.

Nálunk a hit, a Jóisten evidencia volt. Vezető beosztása nem járt bujkálással, kettős étellel. Hitét nyíltan megvallotta. Templomba, hittanra jártunk. Az esti nagy vacsora utáni beszélgetések

egyik fő témája is ez volt. Az aktuális plébánosokkal, káplánokkal jó kapcsolatot ápolt. Baráti körünk is e köré rendeződött. A hatvanas évektől emlékszem, hogy három család rendszeresen – talán havonta – összejárt. Mi, gyerekek, játszottunk, a *felnőttek* pedig nagyon komolyan beszélgettek. Talán nem volt tudatos, de ez kisközösség volt a javából.

Az ökumené jegyében barátságba került egy, a hivatalából egyházpolitikai okból kirúgott református lelkésszel, aki szintén találkozókat szervezett a lakásán. Édesapámat többször is meghívta előadónak.

Valamikor a hetvenes évek elején Miskolcon megépült egy központi nagy gyermekkórház, és a város minden gyermekellátással foglalkozó kórházi osztályát ide költöztették. Édesapa, bár pályázott az átköltöző osztálya további vezetésére, ezt a beosztást nem kapta meg. Finoman jelezték felé, hogy nem nyerő lap, ha a főorvos munkába menet a közeli templom reggeli miséjét is beiktatva érkezik a munkahelyére.

Innentől, 75 éves koráig felnőtt tüdő szakellátásban dolgozott.

A hetvenes évek második felében, a mindig is meglévő teológiai érdeklődése, és alapvető nyitottsága, no meg Trásy Éva néni ajánlása Apát elvezette Gyurka bácsihoz. Néhány beszélgetés után Gyurka bácsi meghívta édesanyámmal együtt az Öregek 3 közösségébe, átszervezés után később az Öregek 2-be.

Édesanyám ugyan lassan „kikopott” a Pestre közösségbe járásból, Apa egészen öreg koráig, amíg egészsége engedte, töretlen lelkesedéssel járt. Csóvázás hátizsákot és hálózsákot vett magának a lelkigyakorlatokra járáshoz!

Hamarosan Miskolcon is összehozta a maga „12-jét”, a lakásunk rendszeres találkozók színhelye, közösségi misék „temploma” lett.

A rendszerváltás utáni évben apát telefonon kereste egy rendőrtiszt, hogy egy fontos dolog miatt felkeresné a lakásán. A találkozóra néhány munkással érkezett, és nagy elnézést kérések közepette kérte, hogy engedje meg, hogy egy kis felfordulást okozzanak: ki kell szerelniük a poloskákat és tartozékaikat a lakás különböző pontjaiból. Apa barátságos mosollyal hozzájárult, és még kávéval is kínálta őket. A tiszt megkönnyebbülten folytatta feladatát, és közölte: őket ilyenkor „anyázni” szokták, és elküldik szebb tájakra...

Három generációs – nemzedékes – „bokros családfő” lett: jómagam és Ádám fiam is közösségre, testvérekre találtunk a Bokorban.

Amikor már egészsége nem engedte a közösségeibe járást, email-en tartotta a kapcsolatot övével, ill. beszélgetéseink részét képezték a beszámolóim a „bokros történetekről”. Az Érted Vagyok újságot folyamatosan járatta és olvasta.

Az utolsó éveit teljesen visszavonulva, lakásukban, az utolsó pár hónapot öregek otthonában töltötte. Sokat olvasott és imádkozott. Csendesen készült a távozásra.

2017. december 12-én – négy napos gyors leépülés után – nagyon békésen, minden ragaszkodástól és kötődéstől mentesen, megtért Teremtőjéhez.

Az Úr megadta, hogy tanúja lehettem: Hála érte!

Orbán József

Temetésén, meglepetésünkre, megjelent kb. 150 ember, ami egy 91 éves elhunyt esetében igazán ritkaság.

Itt nem játszott szerepet a protokoll, érdek, hiúság. Ide szeretet hozta a résztvevőket. És ez igazolta Sanyi igaz emberségét, mindenki iránti jóindulatát, érdek nélküli segítőkészségét. Csendes, feltűnésmentes élete mégis sugárzott.

Megbízhatósága, lelkiismeretes utánamenése mindenkinek, és mindannak, akinek és ahol szükség volt rá.

Derék és hű szolga volt, és reményünk szerint már részt vehet Ura örömeiben.

Trásy Éva

Ami itt gyász, ott születésnap.

Ami itt elmúlás, ott megérkezés.

Ami itt hiány, ott teljesség.

Ami itt elszakadás, ott örökös egység.

Orbán Tibor